

Сценарій відкритого виховного освітнього заходу

Тема: Любов єднає, будує, творить, навчає!

300-літньому ювілею Григорія Сковороди присвячено!

Ведучий: Доброго дня шановні друзі, всі хто причетний до нашого заходу і славетного закладу ДНЗ «Ізюмський регіональний центр професійної освіти», який має майже вікову історію!

Група СЕ-319 радо вітає Вас на щорічному святі творчості і натхнення огляді художньої самодіяльності. А поговоримо ми сьогодні про вічні чесноти людини: любов, що єднає, творить і навчає.

Ведучий: Кожна людина прагне бути щасливою. Про щастя замислювалися відомі діячі та звичайні люди всіх часів і поколінь.

Давайте звернемося за допомогою до мудрої філософії мислителя і цілителя людських душ, мудреця Григорія Сковороди, яка є навчальною настановою життя і актуальна в сьогодні.

Учень: Двісті років не було навіть відомо, в якому місяці і якого числа народився Григорій Савич Сковорода Тільки в рік ювілею (200-річчя з дня народження) перекладач Петро Пелех віднайшов у листі до М. І. Ковалинського від 22 листопада 1763 року розповідь про те, як провів день свого народження Г. С. Сковорода. Ця автобіографічна вказівка є досі єдиним документом, що засвідчує дату народження Григорія Савича Сковорода - 22 листопада (3 грудня) 1722, в селі Чорнухи Київської губернії (нині Чорнухинський район Полтавської області). А відійшов у вічність - 29 жовтня (9 листопада) 1794, в селі Іванівка (нині Сковородинівка), Золочівський повіт Харківської губернії).

Учень: Вірш «Він нас учив...»

В неможливій козацькій родині,
В невеличкім полтавськім селі
Бог життя дав малому хлопчині,
Що з'явився в грудневій імлі.
Душу вклали батьки в свого сина.
Гриць і розум і міць - усе мав.
Це був мудрий і чесний хлопчина,
Наче Бог його сам цілував.
Сівши в затишку, грав на сопілці,
Яку сам з очерету зробив,
І радів навіть сонцю і зірці,
А ті миті найбільше любив.
А у вільну від думки хвилину
Все потрібне у торбу збирав

І в похмуру чи сонячну днину

Йшов кудись, а куди, й сам не знав.
 У шістнадцять покинув домівку,
 Досвід вчительський швидко здобув.
 Понесла в світ широкий мандрівка,
 Бо з дитинства філософом був.
 Радив він придивлятися до друзів,
 Бо отрутіше нічого нема.
 Ніж удаваний друг лізе в душі,
 А сьогодні - це гірш, ніж чума.
 Ті стежки, ті шляхи, ті дороги...
 Ті думки, що й сьогодні живі,
 Оббивають злощасні пороги:
 «Як нам жити на рідній землі?»
 Прагнув він ще тоді нас навчити.
 Та чи думав хто з нас, та чи знав?..
 Для людей, для народу вмів жити,
 Світ ловив його, та не спіймав.

Ведучий: Григорій Савич вів життя мандрівного філософа, був поетом, музикантом і педагогом та залишив по собі філософські трактати, що побачили світ вже після його смерті. Він обстоював права людської особистості в кожній людині, котра включала кріпацтво селянських мас, означало сильну демократичну тенденцію враховуючи політичну ситуацію того часу. Своєю етичною наукою і всім своїм життям Григорій Сковорода мав величезний вплив на сучасників і на майбутніх українських громадян. Недарма ім'я Сковороди носить славнозвісний храм науки Харківський національний педагогічний університет.

Ведучий:

Ревнитель істини й духовного буття,
 Він мудрий словом, розумом, життям,
 Прихильник простоти й найвищої свободи,
 Він ширий друг, йому убогість не біда.
 Досяг верхів наук, пізнавши дух свободи.
 Достойний приклад всім серцям – Сковорода.

Ведучий: «Хочу бути щасливим» - ця теза-мрія кожного з нас. «Бути щасливим – це значить пізнати, знайти самого себе». «Щасливий той, хто мав змогу знайти щасливе життя. Але щасливіший той, хто вміє ним користуватися», - твердив мислитель Григорій Савич Сковорода.

Учень: Справжнє людське щастя не можливо без діяльності, бо все своє життя людина перебуває у праці. І коли праця є улюбленою, співзвучною з природними обдаруваннями особистості, праця за покликанням, то життя стає гармонійним і щасливим, так повчав нас Григорій Савич «Сродна праця — це найсолодша в світі

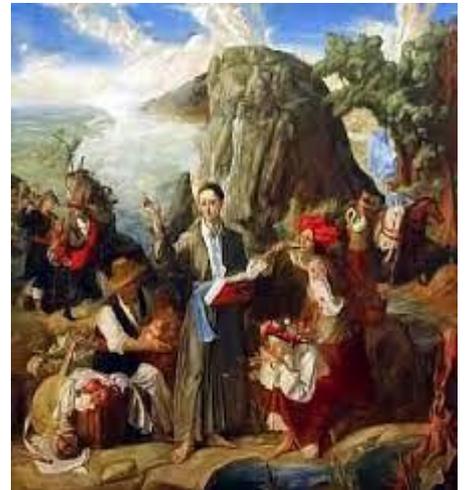
річ». Сковорода писав: «Коли ти твердо йдеш шляхом, яким почав іти, то, на мою думку, ти щасливий!».

Учень: Філософія «серця», вчення про «сродну» працю, безумовно, мали дещо утопічний характер в час поневолення українського козацтва, приниження гідності людини, яка перебувала у повній залежності від пана. Годі й думати про те, що проста людина вільно обирала рід професійних занять, який би приносив їй радість, задоволення і натхнення. Кріпацтво і «сродна» праця несумісні. Сковорода розумів, що у суспільстві панують пригноблення людини, несправедливість, що рушійною силою людських вчинків є матеріальний інтерес, гонитва за наживою. Цінять не того, хто живе за правдою і совістю, а того, хто обдурює, займається шахрайством, як кажуть, «вміє жити».

Ці ідеї Григорія Сковороди розкривають гуманізм його поглядів, їх непересічний характер, їх життєву силу і значення для сучасності.

Ведучий: Вірш «Навчи мене жити...»

Навчи мене жити, філософе мудрий,
В цьому світі, де війни усюди,
Де істина захована проста
Серед обману і фальшивого буття.
«Крізь любов і віру пізнає людина себе...»
Та чому ж у поневір'янні пірнаю лише?
«Ліки найкращі – це радість, кураж...»
Невпинно згасає існування час.
Тільки праця людей об'єднає до купи.
Користь, особисте щастя тоді у всіх буде.

Ведучий: Вірш Г.Сковороди «Ти питаєш...» (уривок)

Ти питаєш: якщо щастя життя в кожному з нас,
То чому досягає його так мало людей?
О, це тому, що їм важко керувати душею,
І тому що не навчилися приборкувати пориви.
Звивистими стежками, горбами і через глибокі рови
Мчить недосвідчений вершник,
Якщо він погано править конем.

Учень: Справді, впевненість у собі дає велику силу і натхнення у житті, це ті рушійні сили, які ведуть до успіху. Проте, не тільки ця риса характеру допомагає знайти місце під сонцем, веде життєвою нивою до омріяної мети. Людська доля вершиться у так званому символічному трикутнику, який тримається на трьох китах: Здоров'я-Сім'я-Робота. За цими словами закарбована вічна необсяжна людська любов.

Ведучий: Філософія людського щастя, яку залишив у спадок Сковорода зрозуміла: «Любов виникає з любові. Хіба не любов усе єднає, будує, творить, подібно до того, як ворожість руйнує?»

Учень: Вірш «До Григорія Сковороди»

У тихім плині річки Многи,
Серед людей привітних і простих
Я й досі відчуваю теплий подих
Славетного в віках Сковороди.
Важкі часи переживаєм нині,
Та він незримо поряд, поміж нас.
Щоб правду відшукать на Батьківщині,
Він вирушає в мандри по світах.
Скажи, земляче, як нам зараз жити?
Як подолати біди, що навкруг,
Ще скільки безневинних буде вбито?
Чому моя земля стражда від мук?
Твої слова - немов бальзам на душу,
Твоя порада - мудра і проста.
І запитать тебе про це я мушу.
Бо ти ж філософ, що живе в віках.
Прийди. Порадь. З далекої дороги
Присядь і поглядом до нас звернись.
Крізь призму часу, болі і тривоги
Своїм нащадкам щиро посміхнись.

Ведучий: Вчення Сковороди — наш коштовний духовний скарб. Але лежить той скарб глибоко, не кожному дається в руки. Але це не про нас...

До вашої уваги мандрівка-колаж за афоризмами Григорія Савича Сковороди.

Учень: Добрий розум робить легким будь-який спосіб життя.

Учень: Що може бути солодше за те, коли любить і прагне до тебе добра душа?

Учень: Хто думає про науку, той любить її, а хто її любить, той ніколи не перестає вчитися, хоча б зовні він і здавався бездіяльним.

Учень: Хто думає по науку, той любить її, а хто її любить, той ніколи не перестає вчитися, хоча б зовні він і здавався бездіяльним.

Учень: Не розум від книг, а книги від розуму створились.

Учень: Математика, медицина, фізика, механіка, музика зі своїми сестрами — чим глибше їх пізнаємо, тим сильніше палять серце наше голод і спрага.

Ведучий: А ось що Григорій Савич говорив про щастя, радість:

-Збери всередині себе свої думки і в собі самому шукай справжніх благ.

-Копай всередині себе криницю для тої води, яка зросить і твою оселю, і сусідську.

-Коли ти твердо йдеш шляхом, яким почав іти, то, на мою думку, ти щасливий.

Учень: Шукаємо щастя по країнах, століттях, а воно скрізь і завжди з нами; як риба в воді, так і ми в ньому, і воно біля нас шукає нас самих. Нема його ніде від

того, що воно скрізь. Воно схоже до сонячного саява – відхили лише вхід у душу свою.

Ведучий: Не оминув філософ і цінність часу:

-З усіх утрат втрата часу найтяжча.

-Безумцеві властиво жалкувати за втраченим і не радіти з того, що лишилось.

Учень: Майбутнім ми маримо, а сучасним гордуємо: ми прагнемо до того, чого немає, і нехтуємо тим, що є, так ніби минуле зможе вернутись назад, або напевно мусить здійснитися сподіване.

-Тоді лише пізнається цінність часу, коли він втрачений.

Учень: Можливо й ви замислювались над питанням, що є істина:

-Як ліки не завжди приємні, так і істина буває сувора

-Визначай смак не по шкаралупі, а по ядру.

-Сліпі очі, коли затулені зіниці. .

Учень: -Хіба може говорити про біле той, котрому невідоме, що таке чорне?

-Світло відкриває нам те, про що ми у темряві лише здогадувалися.

-Невже ти не чув, що сини віку мудріші від синів дня?

-Істина спалює і нищить усі стихії, показуючи, що вони лише тінь її.

Ведучий: Що ж, не лише істина, а й людське самопізнання, моральні чесноти та настанови залишив нам у спадок Григорій Савич:

-Надмір породжує пересит, пересит – нудьгу, нудьга ж – душевну тугу, а хто хворіє на се, того не назвеш здоровим.

-Хіба розумно чинить той, хто, починаючи довгий шлях, в ході не дотримує міри?

-Бери вершину і матимеш середину.

-Більше думай і тоді вирішуй.

-Уподібнуйся пальмі: чим міцніше її стискає скеля, тим швидше і прекрасніше здіймається вона догори.

-Як нерозумно випрошувати те, чого можеш сам досягти!

-Не за обличчя судить, а за серце.

-Чи не дивина, що один у багатстві бідний, а інший у бідності багатий?

Ведучий: Григорій Савич дуже любив свій рідний край, свою Україну й коли відлучався за її межі, обов'язково прагнув скоріше туди повернутися. Йому неодноразово пропонували високі світські та церковні посади, від яких філософ постійно відмовлявся. **«Я не покину Батьківщини. Мені моя сопілка і вівця дорожчі царського вінця»**, - відповів Сковорода на запрошення до двору цариці Катерини II.

Учень: Вірш «Сковороді»

Спливають дні, роки. Пливають століття,

Та не старіють сонце, небо, час.
Вже все було
На цім предивнім світі
До нас, при нас - і буде після нас.
Дуб старий, До кореня дуплавий,
Часом й блискавицями побитий...
У його дуплі ховавсь від слави
І писав. Для себе –не для світу.
Як лиш міг.

Він утікав від нього.
Мандрував дорогами стома.
Ну і що, як нили босі ноги
Й сніг на скроні сипала зима?
Серце ж билось. Наче перепілка.
Не від болю –тільки від краси.
У торбині – Біблія й сопілка,
Перед зором –люди і ліси.

Він ішов землею - й бачив Бога,
Час летів невтримно, як вода...

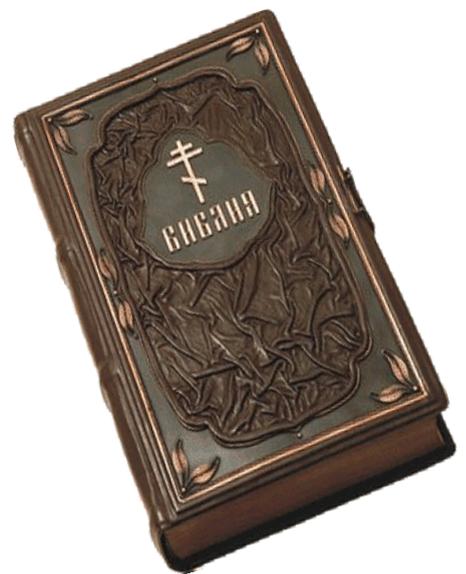
Хто й коли повторить ту дорогу,
Що її обрав Сковорода?

Він ішов землею. Наче храмом,
Великоднім світлом у душі
Місяць гострий ріг об ніч надламував...
Й осипав тим сріблом спориші.
Скрипка й посох. Біблія й сопілка,
Ось і все, що він надбав за вік.
Тільки не зітхайте тяжко-гірко
Він таки щасливий Чоловік.

Ось його столиця – Пан-Іванівка,
Дуб, що був за сховок й кабінет.
І летять в траву доспілі яблука.
І йому до серця їхній лет.
Вже все було... а як було?
Дзвенить віків коштовне скло...

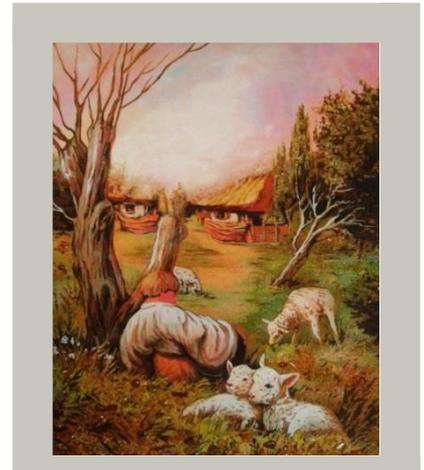
Учень: Василь Яременко в передмові до вибраних творів Григорія Савича зазначає: «Для Т.Г. Шевченка твори Сковороди були не лише підручною книгою, але й незглибимим джерелом філософської і поетичної думки, з якого повною мірою черпала допитлива душа генія».

Ведучий: У вірші «А.О. Козачковському» Тарас Шевченко писав:

Давно те діялось. Ще в школі,
Таки в учителя-дяка,
Гарненько вкраду п'ятака –
Бо я було трохи не голе,
Таке убоге – та й куплю
Паперу аркуш. І зроблю
Маленьку книжечку. Хрестами
І візерунками з квітками
**Кругом листочки обведу
Та й списую Сквороду...**

Ведучий: Козацькі гени в нас усіх
Ми наче вітер в чистім полі,
Українці – то такий народ -
Не кров у нас, а воля !
Про сад божественних пісень,
Писав ти в темнім світі-
Коли ж вже ж той щасливий день?
Коли ж вже нам радіти ?
Скажи, Григорію, мені,
Де правдоньки шукати ?
Чи буде українськи спів
В садах моїх лунати ?

Ведучий: «Я хочу, щоб через українську пісню світ відкривав собі Україну та українську націю», «Хочу, щоб українська пісня звучала і співалась у кожному українському домі»- це слова відомої співачки заслуженої артистки України **Оксани Мухи**.

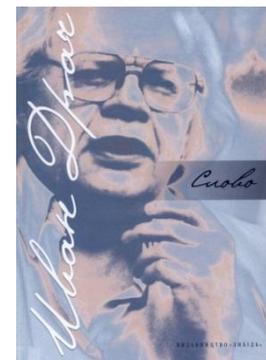
Ведучий: Так вже повелось з далеких часів: щоб не відбувалось на довгій життєвій дорозі, українці завжди співають. І кожна пісня своєю надзвичайною мелодійністю і зворушливими словами передає те, що людина відчуває всім своїм серцем.

А справді, чи може українська пісня об'єднати українців у різних куточках світу?

Учень: А пісня – це душа.
З усіх потреб потреба.
Лиш пісня в серці ширить межі неба.
На крилах сонце сяйво їй лиша.
Чим глибша пісня, тим ясніш душа.

Це рядки українського поета **Драча Івана Федоровича**.

Ведучий: **Пісня про Україну.**
Слова і музика Наталії Май
Засміється небо сонячним розмаяєм

І нап'ється сонця у саду калина,
І духмяні трави росами заграють,
Заспіває серце пісню про Україну!

Хай воно розкаже світу
Про ранкову зорю,
Про волошки синьоокі у гаю,
Про сорочку-вишиванку,
Що неначе оберіг,
Соловейка, що до ранку
Наспіватися не міг!

І нехай не згасне зіронька ранкова,
Хай твоєї долі вдача не покине,
Будь благословенна, земле калинова,
Найдорожча в світі, рідна Україна!

Ти одна розкажеш світу
Про ранкову зорю,
Про волошки синьоокі у гаю,
Про сорочку-вишиванку,
Що неначе оберіг,
Соловейка, що до ранку
Наспіватися не міг!

Ведучий: Пісня - це голос душі народу,

поетичний вияв його працелюбності і співучої вдачі, образне втілення його історії, моралі, мрій і прагнень.

Пісня - наш духовний скарб, який єднає нас, стирає кордони, розповідає світові про велич нашого співучого народу. Співаючи, ми зазираємо у нашу історію, у минуле, намагаючись обережно побачити картини народження української нації. Коли звучить пісня, то серце наповнюється почуттям любові до рідного краю, до свого народу, до України. В кожній пісні відчувається українська душа, українська вдача, віра, надія й любов.

Учень: Пісня єднає людей духовно, несе заряд енергії, добра та любові. Хочеться вірити, що народ, який піднімається з колін історії, встане на повний зріст, розправить свої крила і залунає наша українська пісня і попливе її дзвін далеко, далеко над землею.

Ведучий: «Заспіваймо пісню за Україну»

Слова і музика Олександра Пономарьова

Ми ніколи не зрічемося рідної мови
Ми ніколи не зрічемося рідної землі
І боритися, поборите будь-які змови
І боритися, поборите все, що у злі
Приспів: Заспіваймо пісню за Україну
За її незалежність, за волю її

Заспіваймо пісню за Україну
Бо потрібна допомога моїй рідній землі
Ми піднімемо наш прапор знову і знову
Слава рідній Україні, слава рідній землі
І боритесь, поборите будь-які змови
І боритесь, поборите все, що у злі
Заспіваймо пісню за Україну
За її незалежність, за волю її
Заспіваймо пісню за Україну
Бо потрібна допомога моїй рідній землі

Учень: Сьогодні, віра і любов до неповторно-прекрасної української землі, рідне слово, народна пісня, хрещата вишиванка, золото хлібів під мирним небом додали снаги і впевненості у власних силах та переконаннях кожній українській родині.

Учень: Сковорода входить, за версією Юнеско, до п'яти мудреців світу – разом із Сократом, Конфуцієм, Спінозою і Махатмою Ганді. Їх усіх об'єднує принцип: «Жив, як учив». «Коли не зможу нічим любій Вітчизні прислужитись, в усякому разі з усієї сили намагатимуся ніколи ні в чому не шкодити».

Ведучий: Вірш «Слово Сковороди – вічне!»

Невже? Невже він справді був?

Поет, філософ, мандрівник...

Чому? Чому наш грішний світ забув

Про той складний до серця путівник?

Шукаєм щастя у країнах і віках,

А воно скрізь та завжди з нами...

На тих, іще не сходжених шляхах.

Крокує слід у слід тими ж стежками.

Майбутнім ми маримо, сучасним - гордуємо.

Всі прагнем до того, чого в нас нема...

Що має в долоні сьогодні - нехтуємо...

Чи впала на людей уже яка чума?

Він всім казав: «Збери в собі свої думки.

Шукай в собі самому благ...»

Тепер же знають навіть дітлахи:

Тільки в єднанні зазоріє стяг!

Ведучий: Благословенні ви, сліди,

Не змиті вічності дощами,

Мандрівника Сковороди...

М. Рильський

«AVE, SKOVORODA! З іменем СКОВОРОДИ крокуємо у майбутнє!»

Дякуємо за увагу!

